Asta se și întîmpla. Curînd își dădu seama că nu mai era decît de vreo zece degete în înălțime și se bucură la gîndul că acum va încăpea pe ușiță și că va putea intra în grădină. Mai întîi însă, așteptă cîteva minute să vadă dacă nu cumva se strînge și mai tare, căci se cam temea de asta.

„S-ar putea — gîndi Alice — să mă și isprăvesc de tot, ca o lumînare. Și atunci, ce-am să mă fac?“

Încercă să-și închipuie cum este o flacără după ce ai suflat în lumînare, căci așa ceva nu mai văzuse niciodată.

Deoarece nu se mai întîmpla nimic, Alice se hotărî, după cîtva timp, să intre în grădină, dar vai, biata de ea! Cînd sosi la ușă, își dădu seama că uitase cheia pe masă și cînd se întoarse la masă, ce să vezi, nu mai era în stare să ajungă la cheie! O vedea foarte bine prin sticlă și făcu mii de sforțări ca să se cațăre pe unul din picioarele mesei, dar nu izbuti,

căci ele fiind tot de sticlă, erau foarte lunecoase. După plictisi să tot încerce, biata fetiță se așeză pe jos și începu plîngă.

„Haide, haide, n-are nici un rost să plîngi! își spuse aspru. Te sfătuiesc să încetezi pe dată!“

De obicei ea își dădea sfaturi foarte bune (deși rareo urma), ba se și dojenea cu atîta asprime, încît i se ump ochii de lacrimi. O dată încercase chiar să-și tragă palme tru că înșelase la o partidă de crochet pe care o jucase c însăși; căci acestei fetițe ciudate îi plăcea foarte mult joace de-a doi oameni dintr-o dată.

„La ce mi-ar folosi acum să-mi închipui că sînt doi c se întrebă biata Alice. Abia de mai am destul trup pent singură ființă ca lumea.“

Pe cînd își vorbea astfel, privirile îi căzură pe o cu de sticlă, care se afla sub masă. O deschise și găsi în ea o prăjitură, pe care scria MĂNÎNCĂ-MĂ, cu litere frumoase, făcute din stafide.

„Ei, ia s-o mănînc! își spuse Alice. Dacă mă face să cresc, voi ajunge să iau cheia de pe masă, iar dacă mă face să scad, voi putea să mă tîrăsc prin deschizătura ușii, așa încît, oricum, tot voi ajunge în grădină. Deci, fie ce-o fi!“

Mușcă o bucățică de prăjitură, întrebîndu-se totuși îngrijorată: „Cresc ori scad?“ Ținea palma pe cap ca să-și poată da seama dacă o ia